

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ – ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ

Μπαινοντας ο καινούργιος χρόνος εκείνα τα χρόνια στο χωριό, στα τέλη της δεκαετίας του 50, για το σπίτι μας το παπαδέικο, το σπίτι του Παπαθανάση, ο μήνας Γενάρης, ήταν ο μήνας των γιορτών, ο μήνας που γιορτάζε όλη η οικογένεια. Ασφαλώς, όλες τις γιορτές και ιδιαίτερα τις μεγάλες γιορτές, τις γιορτάζαμε, τις ζούσαμε έντονα, με θρησκευτική κατανύξη, εξ αιτίας του πατέρα μας. Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, μαζευόμασταν στο μικρό δωμάτιο του σπιτιού. Με αργές κινήσεις ο πατέρας, φοράγε το παλιό του πετραχήλι, ετοιμάζε το θυμίαμα και τον αγιασμό και αρχίζε σιγα-σιγα να διαβάζει και να ψάλλει, με εκείνο τον δικό του, το μοναδικό τρόπο, το εορτολόγιο του Αγίου. Από κοντά και εμείς, ντροπαλά μουρμουρίζαμε, ψάλλοντας, βοηθώντας τον στο τελετουργικό. Καμμία φορά, όχι σπανία αργούσε, η μάνα ανυπομονη χοροπατάγε, την παίρναν σβαρνα οι δουλειές. -Πππουλή αργείς πολύ ακόμα, ρωτάγε λίγο διστακτικά!!

Δυσκόλο για μας τα παιδιά να κρατηθούμε α μη γεασουμε απο τον εκδηλο αυθορμητισμο της μανας μας. Αταραχος ο πατερας, συνεχιζε την αναγνωση και την ψαλμωδια. Αυτη η εικονα, η αυστηρη προσηλωση, η Ολυμπια ηρεμια που ανεδνε η ασκητικη μορφη του, με τα Θεια συναισθηματα που μας μετεδιδε, εχουν μεινει βαθεια χαραγμενα στη μνημη μου. Τυχη, Θεια χαρη και ευλογια για το σπιτι, να το διακονει Ιερεας, ποσω μαλλον, ενας παπας σαν τον πατερα μας!!! Την πρωτη μερα του μηνα, του Αγιου Βασιλειου, γιορταζε η μανα μας η Βασιλικη και υστερα ερχονταν διαδοχικα οι δικες μας γιορτες, στις 17 του Αγιου Αντωνιου, στις 18 του Αγιου Αθανασιου και στις 20 του Αγιου Ευθυμιου που γιορταζε ο αειμνηστος αδερφος μας ο Θυμιος. Στο διαστημα αυτο, περνούσε απο το σπιτι μας ολο το χωριό, περνούσαν ολοι οι χωριανοί. Από ετοιμασίες ήταν σχετικά ευκόλο για τη μάνα, είχαν μεσολαβήσει τα Χριστουγεννα, είχε σφαχθεί το χοιρίνο και υπήρχαν πλούσια καλούδια και αφθονα εδέσματα. Κοκκινιστό κρέας, κφετεδες, ντολμαδες, πιτες, τσιγαριθρες, νοματιες, Τότε ανοίγε και το γιοματάρι ο πατέρας μου, το καινούργιο κρασί. Αυτά ήθελαν και αυτά τιμούσαν τότε οι χωριανοί. Εφτιαχνε και το μεγαλύτερο ταψι με μπακλαβαδες η μάνα. Καμποσα κομμάτια τα εκρυβε πίσω στον γίκο, για τ'Αηντωνιου και τις άλλες γιορτες οπως ελεγε.

Την μάνα μου τη Βασιλικη την πρεσβυτερα την τιμούσαν δεοντως όλες οι γυναίκες του χωριού, με πρώτη και καλύτερη την γερο-Μανωλαίνα που κατεβαίνε απ'το Μηχανοστασιο, με μια αγκαλία ευχες. Ο παππους μου ο Θεμιστοκλής αρχοντικός με το κοστουμι του το γίλεκο του, ερχοταν απο το Ονοχωρι. Ήταν πολύ περηφανος ο παππους μου που είχε γαμπρο Ιερεα. Οι μπαρμπαδες μας, επισημα μετα των συζυγων. Ο θυμοσοφος μπαρμπα Βασιλης ο Γεωργιου με την θεια Ελενη, ο μονιμως γελαστος και εγκαρδιος θειος Θεμιστοκλής Ανδριτσοπουλος με την θεια Γιαννουλα και ο αστειρευτος σε ιστορίες και περιστατικά μπαρμπα Θυμιος ο Μανουκος με την Ασημω.

Καπως ετσι κυλαγαν και οι γιορτες, η δικη μου και του αδερφου μου. Εκει ομως που το σπιτι μας γνωριζε μεγαλες δοξες πραγματικα μεγαλεια ηταν στην πανηγυρικη την μεγαλη γιορτη του πατερα μας. Την εποχη εκεινη, τελη με αρχες της δεκαετιας του 60, ο χειμωνας στο χωριο ηταν παντα βαρυσ. Αυτο ομως δεν εμποδιζε τους χωριανους και απο τα γυρω χωρια να περασουν απο το σπιτι μας. Ενα δωματιο ολο κι ολο, δεχotan τοσο πολυ κοσμο. Ολοι ομως χοραγαν κι αλλοι τοσοι. Εκει διπλα στο αναμμενο τζακι, εμεις μικρα παιδια ακουγαμε μαζι με τις ευχες, εκπληκτικες ιστοριες απο του παλιους γεροντους, που τις ελεγαν με το δικο τους ξεχωριστο Κανιανιτικο τροπο, που ζυμωνε τη φαντασια μας. Ιστοριες πολεμου απο τη Μικρασιατικη Καταστροφη απο τον γερο-Μητρο τον Πολυζωιδη και τον γερο-Παναγιωτη τον Κουνουπη. Ευθυμες ιστοριες αστεια περιστατικα, απο τον μπαρμπα Χρηστο τον Πολυζωιδη, τον μπαρμπα Αποστολη τον Καρατζανη, τον γερο- Μητσο τον Χριστοπουλο, τον μπαρμπα Νικο τον Κοντο τον Καρανικολα τον γερο- Παναγιωτη τον Κοτσιμπο τον Βλαχοπαναγιωτη. Τσιμπαγαν, επιναν το κρασακι τους και κουβεντιαζαν ατελειωτα. Τι χαρισμα τι πηγαια μεταδοτικοτητα ειχαν αυτοι οι ανθρωποι!!! Για μας ηταν σχολειο, ανοιγε και φωτιζε το μυαλο μας, πραγματικη διαπλασις των παιδων.....

Τα χρονια περασαν, αγαπημενα προσωπα εφυγαν, οι γιορτες λιγοστεψαν, οι ευχες πλεον δινονται απροσωπα, δια μεσου κινητων τηλεφωνων και μηνυματων. Παντα ομως στη σκεψη μου, στη ψυχη μου, θα ζουν αυτες οι ομορφες οι ανεπαναληπτες στιγμες, αυτες οι εντονες παραστασεις, που εμμονικα θα προσπαθω να μεταφερω και να αποτυπωνω στο χαρτι και παντα νοερα, ενοχικα θα ψαχνω, πισω στον γικο, τους κρυμμενους μπακλαβαδες της μανας μου, της Βασιλικής..... Για τ'Αηγτωνιού!!!!

Αντώνιος Αθ. Κόντος. Αποστολιάς. 017/01/2025